

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 7C/106/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813226551
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danko Lauková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2018:3813226551.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Dankou Laukovou v právnej veci strán sporu: žalobca EOS KSI Slovensko, s.r.o., ul. Pajštúnska č. 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., ul. Pajštúnska č. 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, žalovaný Y. Y., nar. X.X.XXXX, trvale bytom ul. F. č. XXX/XX, T., zastúpený opatrovníkom L. T., tajomníčkou Okresného súdu Partizánske, za účasti občianskeho združenia ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, a to Všeobecnej ochrany práv spotrebiteľov, Šafárikovo námestie č. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, zast. Podhorský & Partners, s.r.o., ul. Zámocká č. 36, Bratislava, IČO: 46 962 000, o zaplatenie 4.389,46.- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalobu z a m i e t a .

Žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom Šafárikovo námestie č. 7, Bratislava, IČO: 42362962, ako vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného p r i z n á v a proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou zo dňa 23.12.2013, podanou prostredníctvom právneho zástupcu domáhal sa proti Y. Y., nar. X.X.XXXX, ako žalovanému v 1 rade a K. Y., nar. X.X.XXXX, ako žalovanej v 2 rade, aby boli zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť mu 4.389,46.- eur s príslušenstvom.

2. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 31.5.2005 medzi jeho právnym predchodcom Slovenskou sporiteľňou, a.s., so sídlom ul. Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalovanými v 1 a 2 rade bola uzavretá Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, obsahom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkom úver vo výške 200.000,- Sk, a záväzok žalovaných v 1 a 2 rade (dlžníkov) poskytnutý úver splatiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške 2.495,- Sk, vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 20.6.2005 a konečná splatnosť úveru na 20.5.2015. Dňa 13.12.2012 ako postupník so Slovenskou sporiteľňou, a.s., so sídlom ul. Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 ako postupcom uzavrel Zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky proti žalovaným v 1 a 2 rade. Ku dňu postúpenia pohľadávka predstavovala sumu 6.828,74.- eur a pozostávala: z istiny 5.646,87.- eur, z riadneho úroku 668,81.- eur, z úroku z omeškania 465,22.- eur a z ostatného príslušenstva. V konaní si proti žalovaným v 1 a 2 rade uplatňuje splátky úveru, splatné od 20.1.2011 do 20.5.2015 v počte 53 a v celkovej výške 4.389,46.- eur. Splátky pôvodne splatné od 20.2.2013 do 20.5.2015 sa stali splatnými dňa 24.2.2013, kedy vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

3. Okresný súd Prievidza vo veci rozhodol platobným rozkazom č. k. 9Ro 534/2013-28 zo dňa 25.2.2014, ktorý nebolo možné doručiť proti žalovanému v 1 rade, preto ho súd proti nemu uznesením č. k. 9Ro 534/2013-46 zo dňa 27.6.2014, zrušil.

4. Platobný rozkaz č. k. 9Ro 534/2013-28 zo dňa 25.2.2014 proti K.pôvodne žalovanej v 2 rade) nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 19.7.2014. Súdna prax aj právna teória vychádza z toho, že osoby zaviazané k solidárnemu plneniu, sú spoločníkmi samostatnými (Vážny č. 5899, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 20Cdo 2599/1998, Občianský soudní řád Komentář, I. díl, 7. vydanie Praha C. H. Beck, 2006, strana 398). Solidárnosť záväzku sama o sebe nezakladá nerozlučné spoločenstvo. Pri solidárnych záväzkoch je každý solidárny dlžník zaviazaný k celku. Výška podielu na celom dlhu má význam len vo vzájomnom vnútornom spoludlžníckom vzťahu a voči druhej strane je irelevantná. V samostatnom spoločenstve koná každá strana sama za seba a voči každej z nich môže byť samostatne (i odlišne) rozhodnuté. Procesné dôsledky rozhodnutia sú samostatné pre každého spoločníka (porovnaj napríklad rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č. k. 17Ro 119/2013, Krajského súdu Žilina č. k. 14Cob 3/2014). Proti K. sa konanie pred súdom prvej inštancie definitívne skončilo v merite veci a voči trovám konania, nadobudnutím právoplatnosti platobného rozkazu č. k. 9Ro 534/2013-28 zo dňa 25.2.2014 (aktuálne je proti nej vedené exekučné konanie).

5. Dňa 4.5.2015 K. Y., nar. X.X.XXXX predložila plnomocenstvo, ktoré na zastupovanie v konaní udelila JUDr. Patrikovi Podhorskému, advokátovi. Dňa 22.4.2015 tunajší súd písomne uvedenému advokátovi oznámil, že vo vzťahu k K. Y., nar. X.X.XXXX platobný rozkaz č. k. 9Ro 534/2013-28 zo dňa 25.2.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 19.7.2014, a teda už nie je stranou sporu. Na písomné podania, ktoré K. Y., nar. X.X.XXXX predkladala prostredníctvom právneho zástupcu v konaní, súd preto neprihliadal.

6. Dňa 4.11.2014 (došlo dňa 10.11.2014) do konania, ako vedľajší účastník na strane žalovaného vstúpilo občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo námestie č. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962.

7. V priebehu konania sa súdu nepodarilo zistiť dostupnými prostriedkami súčasné miesto pobytu žalovaného.

8. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 106/2014-77 zo dňa 27.1.2015 ustanovil žalovanému opatrovníka v osobe L. T., tajomníčky Okresného súdu Partizánske.

9. Dňa 27.2.2015 L. T. ako opatrovníčka žalovaného oznámila, že súhlasí so vstupom občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo námestie č. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962 do konania, ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

10. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 106/2014-88 zo dňa 9.3.2015 vstup občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo námestie č. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962 do konania, ako vedľajšieho účastníka pripustil. Vo vzťahu k K. Y., nar. X.X.XXXX, je toto uznesenie s poukazom na bod 4 neúčinné.

11. Dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok.

12. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona, zostávajú zachované.

13. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že procesné úkony vykonané počas platnosti a účinnosti skoršieho procesného predpisu, sa vo sfére svojich účinkov prejavujú s relevanciou pre konanie samotné aj počas účinnosti nového procesného predpisu.

14. Podľa názoru súdu, na procesných právach a povinnostiach subjektu vystupujúceho v konaní (v spore) ako opatrovník strany, a tiež ako vedľajší účastník vystupujúci na strane niektorej zo strán sporu (v prejednávanej veci na strane žalovaného) nič nezmenila zmena právnej úpravy, spočívajúca v zrušení Občianskeho súdneho poriadku a v nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku od 1.7.2016. Aj oznámenie určitej osoby, že súhlasí, aby pre účely konania bola opatrovníkom žalovaného, a tiež oznámenie určitého subjektu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na žalovanej (alebo

žalujúcej) strane, je totiž procesným úkonom, ktorého účinky - vznik opatrovníctva, vznik vedľajšieho účastníctva, zostávajú v zmysle § 470 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku, zachované. Iný výklad, podľa ktorého vedľajšie účastníctvo a tiež funkcia opatrovníka ustanoveného strane sporu účinnosťou Civilného sporového poriadku bez ďalšieho zaniklo, by podľa názoru súdu, odporoval ústavným zásadám ochrany nadobudnutých práv a ochrany legitímneho očakávania, vyplývajúcim z princípu právnej istoty, ako jedného zo základných princíпов právneho štátu. Okrem toho, by takýmto výkladom nebol rešpektovaný ústavný princíp rovnosti, pretože trvanie nadobudnutého statusu funkcie opatrovníka a ďalej vedľajšieho účastníka by nebolo závislé na naplnení jeho zmyslu, ale na náhodnosti, t. j. na tom, či konanie bolo dňa 1.7.2016 právoplatne skončené alebo neskončené (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo 181/2015, Krajského súdu Prešov č. k. 20Co 211/2016, Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 17Co 748/2015).

15. Po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku, súd zverejnil pre žalovaného oznámenie o podaní žaloby na úradnej tabuli súdu a na jeho webovej stránke. Ďalšie písomnosti mu už doručoval postupom podľa § 106 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku. Súčasne, ako to už bolo uvedené v bode 14., konal aj s jeho opatrovníčkou.

16. V podaní zo dňa 27.4.2015 vedľajší účastník na strane žalovaného, prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.5.2005 je spotrebiteľskou zmluvou, uzavretou medzi dodávateľom a spotrebiteľom (spotrebiteľmi). Žalobca nie je aktívne legitimovaným subjektom. V konaní nepreukázal, že by v čase postúpenia pohľadávky, boli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z.. Predmet sporu určený žalobcom proti nemu (ako žalovanému) nemá žiadny hmotnoprávny vzťah. Uplatňuje si pohľadávku, ktorá nebola na neho platne postúpená. Predpokladom postúpenia pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol klient s jej plnením v omeškaní aspoň 90 dní a zároveň, aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Žalobca nie je držiteľom bankového povolenia v zmysle zákona o bankách, nemôže spravovať tzv. živý úver, a teda ani vyhlasovať mimoriadnu splatnosť úveru. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je výlučným oprávnením banky, ktoré pritom musí zrealizovať ešte pred postúpením pohľadávky. Ak zákon o bankách hovorí o omeškaní klienta banky so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, potom sa nesplnená povinnosť klienta banky musí rozhodne týkať splatných splátok úveru. Zákonodarca mal na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne po stanovení doby, napriek výzve banky v omeškaní. Pripustením možnosti, že banka je oprávnená postúpiť celý úver po uplynutí 90 dní s omeškaním dlžníka splácať zročné splátky, by bolo nevyhnutné dospieť k záveru, že banka takýmto spôsobom môže postúpiť akýkoľvek „živý“ úver po uplynutí relatívne krátkej doby v porovnaní s dobou, na ktorú sa úverové vzťahy bežne uzatvárajú, na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska, čo by bolo v rozpore s účelom uvedeného zákona, a viedlo by k vytvoreniu právne neúnosného stavu, kedy by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou, neočakávane ocitli v zmluvnom vzťahu s iným, a to nebankovým subjektom. Tento postup by tiež mohol byť v rozpore s požiadavkou vynakladania náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách. Ak by súd mal za to, že žalobca môže úver zosplatiť - vyhlásiť mimoriadnu splatnosť (čo ako vedľajší účastník zásadne odmieta), tak poukazuje na to, že žalobca porušil ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozpor bodu 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

17. V podaní zo dňa 20.11.2017 vedľajší účastník na strane žalovaného, prostredníctvom právneho zástupcu opätovne uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal, že by banka žalovaného ako klienta vyzvala na splnenie jeho záväzku a zároveň, že by mu táto výzva bola riadne doručovaná. Ako vedľajší účastník, spochybňuje doručenie výzvy žalovanému. Nie je pritom dodržaná druhá podmienka, ktorou je omeškanie klienta o viac ako 90 kalendárnych dní. Zákon o bankách schválne stanovuje klientovi banky ochrannú lehotu so splnením si svojich záväzkov voči banke. Až v prípade, ak je po výzve banky jej klient dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní, môže banka svoju pohľadávku postúpiť. Ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. má na mysli 90 dňové omeškanie od doručenia výzvy, a nie od prvého omeškania. Tento výklad považuje za logický, nakoľko opačný výklad by nemal žiadny zmysel. Ad absurdum by tak pri splnení omeškania o viac ako 90 dní, mohla banka v jeden deň zaslať výzvu a hneď na druhý deň postúpiť pohľadávku. Je veľmi nepravdepodobné, že by toto bolo úmyslom zákonodarcu. V prípade, ak by žalobca použil argument, že banka si s klientom dohodla odlišnú úpravu vzťahov

(odchýlnu od ustanovení zákona o bankách), tak akýkoľvek zakomponovaný súhlas klienta (žalovaného) vo Všeobecných obchodných podmienkach, podľa ktorého súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané, atď. je neplatný, a žalobca sa jeho obsahu nemôže dovolávať. Neplatnosť tohto ustanovenia spočíva v rozpore s kogentným ustanovením § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., ako aj v tom, že žalovanému pri podpise zmluvy o splátkovom úvere nebolo vysvetlené toto ustanovenie Všeobecných obchodných podmienok. Ide o ustanovenie zakomponované do formulárových Všeobecných obchodných podmienok, ktoré spotrebiteľ nemôže nijako ovplyvniť. V prípade, ak by žalobca argumentoval, že na platné postúpenie stačí iba oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky a v tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo 201/2001, tak toto rozhodnutie je už rozhodovacou praxou prekonané. Podľa Najvyššieho súdu a aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, v osobitných prípadoch je treba skúmať aj platnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky, a prípadne všetky podmienky postúpenia (napr. v tomto prípade podľa zákona o bankách). Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 17Co 792/2015, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo 76/2007, Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 337/2012. Uviedol ďalej, že žalobca v konaní preskúmateľným, resp. hodnoverným spôsobom nepreukázal, že žalovaný mu dlhuje 4.389,46.- eur. Prípadná Príloha č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky, pritom nie je v žiadnom prípade dôkazom, ktorý by preukazoval opodstatnenosť nároku, čo do dôvodu a výšky. Uplatnil námietku premlčania nároku žalobcu.

18. V podaní zo dňa 23.11.2017 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, v súvislosti s jeho aktívnou legitimáciou uviedol, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu adresované žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom, preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladajú jeho ako postupníka (žalobcu) aktívnu legitimáciu a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, a ani jej prípadnej neexistencie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo 210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky, bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupníka. Ďalej poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Košice č. k. 1Co 387/2015, Krajského súdu Žilina č. k. 8Co 564/2015, Krajského súdu Nitra č. k. 9Co 133/2013. Zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. nemožno spájať s jeho (žalobcu) aktívnou legitimáciou, ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že jeho účelom je úprava výnimiek z bankového tajomstva, pričom nehovorí o podmienkach postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy zákona, hlavným účelom bolo prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení, podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Uvedené je zrejmé aj z § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, podľa ktorého veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu (§ 524 Občianskeho zákonníka). Podľa jeho názoru, ak by zákonodarca v § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. mienil upraviť podmienky, ktorých splnenie je potrebné na platné postúpenie pohľadávky veriteľa, tak by to zároveň premietol do poznámky pod čiarou k § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z., a to jednoznačným odkazom na § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z.. Zákonodarca však pri postupovaní pohľadávok, neodkazuje na uvedené ustanovenie (§ 92 ods. 8), ale na § 524 Občianskeho zákonníka. Podľa jeho názoru, aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., však nie je možné spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v tomto ustanovení nezakladá občianskoprávnú povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky (žalovanému), ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z.. V tejto súvislosti poukázal na názor Doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M., publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Uviedol, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky podľa § 524 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že ku

dňu postúpenia pohľadávky žalovaný bol v omeškaní po dobu 1168 dní, teda súčet všetkých omeškaní so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke, presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. a s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok, zastáva názor, že jeho právny predchodca by konal v súlade s § 92 ods. 8 uvedeného zákona (a teda by neporušil bankové tajomstvo) i v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Napriek vyššie uvedenému, ale poukazuje na výzvu zo dňa 20.1.2010, a ktorou v konaní preukazuje, že jeho právny predchodca si splnil všetky povinnosti, ktoré mu ukladá § 92 ods. 8 zákona o bankách. Keďže výzva na úhradu zo dňa 20.1.2010 bola žalovanému doručovaná a nebola ním ako protistranou rozporovaná, podľa § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku je potrebné to považovať za nesporné skutkové tvrdenia. Je preto možné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách pritom nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety je zrejmé, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy - pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejmé, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.. Druhá veta tohto ustanovenia nadväzuje na prvú vetu. Jej zmyslom je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok, zaniká. Predmetné ustanovenie, podľa jeho názoru, je potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku a nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní (banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok, vrátane jeho príslušenstva). Ustanovenie § 89 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z., pripúšťa úpravu vzťahu medzi bankou a klientom odchyľne od tohto zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchyľku nevyklučuje. Ustanovenie § 92 ods. 8 pritom nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov. Zmluvné strany vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o splátkovom úvere, si dohodli odchyľne možnosť postúpenia pohľadávky a to nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Ďalej uviedol, že zmluvné strany si v zmluve o splátkovom úvere dojednali plnenie v splátkach, s presným stanovením termínov splatnosti jednotlivých splátok. Žalovaný sa dostal do omeškania, uvedené termíny neplnil a pôvodnému veriteľovi tým vzniklo právo pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Toto svoje oprávnenie nevyužil a mimoriadnu splatnosť vyhlásil on (žalobca), a to podaním zo dňa 5.2.2013 označeným ako Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo dodržaním lehoty podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ku dňu 24.2.2013. Poukázal na ustanovenie § 488 Občianskeho zákonníka s tým, že spolu s postúpenou pohľadávkou prešli na neho všetky práva s touto pohľadávkou spojené, teda aj právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Podľa jeho názoru, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom, nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Žalovaný dňa 31.5.2005 čerpal peňažné prostriedky v celkovej výške 6.638,78.- eur, čo je v platobnej histórii označené ako „Bezhot. čerpanie úveru“. Žalovaný z poskytnutého úveru uhradil sumu v celkovej výške 4.500,60.- eur, čo je v platobnej histórii označené ako „Bezhot. splátka úveru obyv.“ + „Bezhot. splátka úveru“. Z realizovaných úhrad bola na istinu započítaná suma 4.367,34.- eur, na poplatky 132,78.- eur a na úrok z omeškania 0,49.- eur.

19. V podaní zo dňa 11.12.2017 vedľajší účastník na strane žalovaného, prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. charakterizujú nasledovné aspekty: 1.postupiteľnosť bankovej pohľadávky, 2.predchádzajúca písomná výzva klientovi, 3.omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní po doručení výzvy, 4.postúpenie sa týka časti peňažného záväzku v omeškaní (splatné pohľadávky), 5.postupiteľnosť aj tretej osobe, 6.nevyžaduje sa súhlas klienta.

20. V podaní zo dňa 28.12.2017 vedľajší účastník na strane žalovaného, prostredníctvom právneho zástupcu opätovne uviedol, že na platné postúpenie pohľadávky je podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. potrebné kumulatívne splnenie dvoch podmienok: a) doručenie písomnej výzvy, b) omeškanie klienta so splatením nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Ďalej uviedol, že žalobca žiadnym osvedčujúcim spôsobom nepreukázal, že žalovaný mu dlhuje 4.389,46.- eur.

21. Žalovaný sa na určený termín pojednávania nedostavil, doručenie mal riadne vykázané (§ 111 ods. 3 Civilného sporového poriadku). Súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

22. Opatrovníčka žalovaného neprítomnosť na určenom termíne pojednávania ospravedlnila dňa 4.1.2018. Súhlasila, aby súd vec prejednal v jej neprítomnosti. Uviedla, že so žalobou a s jej prílohami, s doplňujúcimi písomnými podaniami žalobcu, vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, sa oboznámila. Navrhla, aby súd skúmal, či boli splnené všetky podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., vrátane podmienky, či žalovanému bola riadne doručená výzva zo dňa 20.1.2010 (č. I. 240).

23. Podľa § 295 Civilného sporového poriadku, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

24. Ustanovenie § 295 Civilného sporového poriadku predstavuje jedno z ustanovení prelamujúce dispozičný princíp v civilnom procese s cieľom poskytnúť spotrebiteľovi ochranu jeho práv.

25. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so Zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.5.2005, so Všeobecnými obchodnými podmienkami, s oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2012, so Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE zo dňa 13.12.2012, s Prílohou č. 1 k Zmluve, s pokusom o zmier zo dňa 29.11.2013, s vyjadrením Slovenskej sporiteľne, a.s. Bratislava, s amortizačnou tabuľkou, s oznámením Slovenskej sporiteľne, a.s. Bratislava zo dňa 20.1.2010, s výzvou k úhrade a oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 5.2.2013, s podacím hárkom (s údajom zosplatnenie), so Sadzobníkom poplatkov a náhrad, s výpisom z účtu, s prehľadom transakcií, s písomným vyjadrením Slovenskej sporiteľne, a.s. Bratislava.

26. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav:

27. Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.5.2005 vyplýva, že jej zmluvnými stranami sú Slovenská sporiteľňa, a.s., ul. Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, ako veriteľ a žalovaný spolu s IU. ako dlžníci. Obsahom zmluvy bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkom úver vo výške 200.000,- Sk, a záväzok žalovaného a K. Y., nar. X.X.XXXX úver splatiť pravidelnými mesačnými splátkami po 2.495,- Sk, vždy k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.6.2005 a s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.5.2015. Účastníci zmluvy si dohodli úrokovú sadzbu 8,10% ročne. V zmluve je uvedená ročná percentuálna miera nákladov 4,25%. Podľa čl. III. bod 12. Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.5.2005, spoludlžníci sú povinní veriteľovi splniť záväzok vyplývajúci zo zmluvy spoločne a nerozdielne. Veriteľ je oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich.

28. Z výpisu z účtu a z prehľadu transakcií vyplýva, že žalovaný so spoludlžníčkou úver vyčerpali dňa 31.5.2005 v celkovej výške 196.000,- Sk, pričom suma 4.000,- Sk bola započítaná na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Čerpanie peňažných prostriedkov v platobnej histórii je označené ako „Bezhot. čerpanie úveru“. Z poskytnutého úveru uhradili sumu v celkovej výške 4.500,- eur (č. I. 198 p. v., č. I. 202-205). Úhrady v platobnej histórii sú označené ako „Bezhot. splátka úveru obyv.“ + „Bezhot. splátka úveru“. Sumu 4.500,60 eur pôvodný veriteľ započítal na istinu 4.367,34,- eur, na poplatky 132,78,- eur a na úroky z omeškania 0,49,- eur.

29. V podaní označenom ako Výzva zo dňa 20.1.2010 Slovenská sporiteľňa, a.s., ul. Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 žalovanému oznámila, že so splácaním pohľadávky z úveru č. XXXXXXXXXXXX je v omeškaní, a to so sumou 344,53,- eur. Vyzvala ho na úhradu dlžnej sumy do 10 dní odo dňa doručenia výzvy. Vo výzve je uvedené, že ho upozorňuje, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy pristúpi k zvereniu vymáhania predmetnej pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe. Žalobca nepredložil listinný dôkaz (podací hárok, atď.) preukazujúci odoslanie Výzvy zo dňa 20.1.2010.

30. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE zo dňa 13.12.2012 vyplýva, že jej zmluvnými stranami sú Slovenská sporiteľňa, a.s., ul. Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, ako postupca a spoločnosť žalobcu, ako postupník. Podľa čl. 1 Zmluvy, jej predmetom je pohľadávka špecifikovaná v Prílohe č. 1. V Prílohe č. 1 je uvedený zostatok pohľadávky: 6.828,74,- eur, istina celkom: 5.646,87,-

eur, istina do splatnosti: 0,- eur, istina po splatnosti 5.646,87.- eur, úroky celkom: 1.134,03.- eur, počet dní omeškania: 1168, výška omeškaných splátok: 6.822,72.- eur.

31. V podaní označenom ako Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka zo dňa 18.12.2012 postupca žalovanému oznámil, že pohľadávku vo výške 6.828,74.- eur s príslušenstvom, Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE zo dňa 13.12.2012, postúpil žalobcovi.

32. Žalobca nepredložil listinný dôkaz (podací hárok, atď.), preukazujúci odoslanie Oznámenia o postúpení pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka zo dňa 18.12.2012, postupcom žalovanému.

33. V podaní označenom ako Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 5.2.2013, žalobca ako nový veriteľ žalovanému oznámil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 5.2.2013 a vyzval ho na okamžité uhradenie dlžnej čiastky 7.051,84.- eur, najneskôr do 20.2.2013.

34. Z podacieho hárku (č. I. 181) vyplýva, že žalovanému bola zasielaná písomnosť označená ako: zosplatenie.

35. Dňa 22.11.2017 (č. I. 170) na základe výzvy súdu (č. I. 155) Slovenská sporiteľňa, a.s., ul. Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 oznámila, že pohľadávku z predmetnej zmluvy o splátkovom úvere postúpila žalobcovi na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE zo dňa 13.12.2012, pričom mu odovzdala aj všetku súvisiacu dokumentáciu o záväzkovom vzťahu.

36. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a splatiť úroky.

37. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu 31.5.2005, tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

38. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 31.5.2005, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

39. Hodnotením skutkového stavu veci dospel súd k právnomu záveru, že žaloba nie je podaná dôvodne, preto ju zamietol.

40. Dňa 31.5.2005 medzi právnym predchodcom žalobcu, ako veriteľom a žalovaným spolu s K., ako dlžníkmi bola uzavretá Zmluva o splátkovom úvere č. 0372409245. Obsahom zmluvy bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkom úver vo výške 200.000,- Sk a ich záväzok úver splatiť pravidelnými mesačnými splátkami po 2.495,- Sk, vždy k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.6.2005, a s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.5.2015.

41. Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.6.2007. Podľa § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. v znení účinnom ku dňu 31.5.2005, typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 v období účinnom od 1.4.2004 do 31.12.2007 spotrebiteľskú zmluvu definoval tak, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

42. Predmetná Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bola uzavretá dňa 31.5.2005, t. j. za účinnosti novely Občianskeho zákonníka č. 150/2004 Z. z., ktorým zákonom do nášho právneho poriadku bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Túto smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Podľa čl. 1 ods. 1 smernice, účelom smernice je aproximovať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov, ktoré sa týkajú nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, a takto je potrebné vykladať aj ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka, účinné do 31.12.2007. Smernica č. 93/13/EHS síce neurčila zmluvné typy, ktoré môžu mať povahu spotrebiteľskej zmluvy, avšak každá zmluva upravená zákonom môže byť spotrebiteľskou zmluvou, ak vykazujú znaky určené smernicou.

43. Aj zmluvy uzavreté podľa iných zákonov, ako je Občiansky zákonník, možno teda považovať - vzhľadom na ich povahu - za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje (napr. zmluva o bežnom účte, zmluva o vkladovom účte, zmluva o úvere). Musí však byť dodržaná podmienka, že sa tieto zmluvy uzatvárajú medzi dodávateľom v rámci jeho podnikateľskej činnosti a spotrebiteľom, ktorý nekoná v rámci svojej podnikateľskej činnosti a nemá možnosť ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

44. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 31.5.2005 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

45. Podľa § 52 ods. 3 citovaného zákona spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

46. Pôvodný veriteľ bol osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti, t. j. vystupovala v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v čase jej uzavretia. Vzhľadom na to, že žalovaný pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, je potrebné ho považovať za spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 31.5.2005. Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX je preto zmluvou spotrebiteľskou. Podľa gramatického výkladu § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom do 31.12.2007 síce možno dospieť k záveru, že úprava spotrebiteľských zmlúv, a teda vo svojej podstate aj ochrana spotrebiteľa má svoje miesto len u zmlúv, ktoré sú upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, takýto výklad je však zjednodušený. Pri výklade tejto občianskoprávnej úpravy je potrebné rešpektovať skutočnosť, že táto úprava je, ako to už bolo uvedené v odôvodnení rozhodnutia, implementáciou smernice Rady č. 93/13/EHS (porovnaj napr. rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. k. 11Co 6/2015, Krajského súdu Trnava č. k. 25Co 500/2014, Krajského súdu Prešov č. k. 7Co 366/2014). Súd ďalej poukazuje na § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z.. Z tohto ustanovenia vyplýva, že s ohľadom na potreby aplikačnej praxe sa jednoznačne ustanovuje povinnosť ex offio postupu orgánov dozoru a orgánov posudzujúcich nároky zo spotrebiteľskej zmluvy skúmať a vyhodnocovať prekážky uplatnenia práva veriteľa voči spotrebiteľovi.

47. Podľa § 1 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení platnom ku dňu 31.5.2005, tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému.

48. Podľa § 92 ods. 8 citovaného zákona, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite, dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom

rozsahu, vrátane jeho príslušenstva, to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čí len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka, banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

49. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

50. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

51. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu. Účastník, ktorý je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia (ak je žalobcom), má aktívnu vecnú legitímáciu. Účastník, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu vecnú legitímáciu.

52. Podľa dôvodovej správy k zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách: „V ustanoveniach odsekov 1 až 7 sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva. Ide o zjednodušenie zabezpečenia nápravy majetkovej ujmy, ktorá vznikla v dôsledku chýb pri vykonávaní platobného a zúčtovacieho styku. Môže ísť napríklad o majetkovú ujmu vzniknutú chybným prevodom peňažných prostriedkov na nesprávny účet, prípadne na správny účet, ale v nesprávnej výške. Ďalej ide o úpravu možnosti, aby banky bez porušenia bankového tajomstva poskytli svojim právnym zástupcom informácie o tých záväzkoch klientov, ktoré si klienti bánk a pobočiek zahraničných bánk riadne a včas neplnia, a to na účely vymáhania splnenia týchto záväzkov klientov. Umožňuje sa tiež, aby sa banky navzájom informovali o neseriózných klientoch, čo môže prispieť k predchádzaniu škodám, ktoré by im inak neseriózni klienti, najmä neplatiči dlhov, mohli spôsobiť. V odseku 7 (v čase uzavretia predmetnej Zmluvy o postúpení pohľadávok odsek 8) sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Zákon tiež upravuje poskytovanie úhrady nákladov banke za to, že v niektorých zákonom určených prípadoch podá oprávneným osobám a orgánom správu o svojom klientovi...“.

53. Podľa uvedenej dôvodovej správy hlavným účelom § 92 zák. č. 483/2001 Z. z. bolo teda nielen prelomenie bankového tajomstva, ale aj úprava možnosti použiť inštitút postúpenia pohľadávky banky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Na postúpenie pohľadávky postupcom, ktorým je banka sa preto okrem všeobecnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 524 Občianskeho zákonníka vzťahuje aj špeciálna právna úprava, ktorú predstavuje zákon o bankách. Ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., totiž charakterizujú nasledovné aspekty: 1/ postupiteľnosť bankovej pohľadávky, 2/ predchádzajúca písomná výzva klientovi, 3/ omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní, 4/ postúpenie sa týka časti peňažného záväzku v omeškaní, 5/ postupiteľnosť aj tretej osobe, 6/ nevyžaduje sa súhlas klienta.

54. Dňa 13.12.2012 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., ul. Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, ako postupcom a žalobcom bola uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE. Slovenská sporiteľňa, a.s. pritom má štatút banky a pri uzavretí uvedenej zmluvy bola povinná dodržiavať zákon o bankách.

55. Z Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE vyplýva, že zostatok pohľadávky právneho predchodcu žalobcu ku dňu postúpenia je 6.828,74.- eur s tým, že výška omeškanej splátky je 6.822,72.- eur, počet dní omeškania 1168. Ako istina celkom je uvedená suma 5.646,87.- eur.

56. Medzi stranami nebolo sporné, že zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s., ul. Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 pred uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE nedošlo k odstúpeniu od Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.5.2005, k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a ani k výpovedi.

57. Z bodu 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu (porovnaj aj dôvodovú správu). Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila zmluvou zo dňa 13.12.2012 žalobcovi pohľadávku z úveru v celom rozsahu, postupovala v rozpore s uvedeným ustanovením. Totiž, ak ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti, k odstúpeniu od zmluvy, neuplynula doba konečnej splatnosti úveru) nebola oprávnená, ako postupca postúpiť v celosti svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho, inému subjektu (žalobcovi). Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka mohla postúpiť iba svoju splatnú pohľadávku (časť záväzku po jeho splatnosti) a za súčasného splnenia písomnej výzvy, a po uplynutí zákonom stanovenej doby omeškania. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už: 1/ splatnými („dospelé“ splátky), 2/ a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, 3/ omeškanie nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia však byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky (porovnaj aj rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. k. 6Co 119/2013, 4Co 145/2014, Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 203/2015, 6Co 58/2016, Krajského súdu Trenčín č. k. 5Co 273/2014, Krajského súdu Trenčín č. k. 5Co 313/2017). Z prvej vety § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. jednoznačne vyplýva, že banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu tomuto (treba rozumieť záväzku v omeškaní) peňažnému záväzku.

58. Žalobca predmetom konania urobil nárok o zaplatenie sumy 4.389,46.- eur s príslušenstvom s tým, že ide o 53 neuhradených splátok za časové obdobie 20.1.2011 až 20.5.2015.

59. V sume 4.389,46.- eur sú zahrnuté i „dospelé“ splátky za obdobie január 2011 až december 2012, resp. do 13.12.2012 - dátum uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok v celkovej výške 1.939,35.- eur (2.495,- Sk, t. j. 82,81.- eur kráť 23 mesiacov plus alikvotná časť decembra 2012 34,72.- eur : 82,81.- eur delene 31 dní kráť 13 dní).

60. So zaplatením sumy zodpovedajúcej omeškaným splátkam splatným v januári 2011 až do 13.12.2012, pred postúpením pohľadávky bol žalovaný v omeškaní.

61. Žalobca, na ktorého bola postúpená spisová dokumentácia od postupcu, okrem listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu, ďalšie nepredložil.

62. Medzi žalobcom predloženými dôkazmi sa nachádza výzva zo dňa 20.1.2010 (č. l. 178).

63. Žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca výzvu zo dňa 20.1.2010 žalovanému aj doručil, resp. odoslal za účelom doručenia. Uvedené namietali opatrovníčka žalovaného a tiež vedľajší účastník na jeho strane, preto nemôže ísť o skutkové tvrdenia, ktoré by boli nespornými.

64. V prípade splátok s príslušenstvom za obdobie január 2011 až 13.12.2012, Slovenská sporiteľňa ako postupca síce žalobcovi postúpila i splatnú pohľadávku vo výške 1.939,35.- eur, u ktorej ale nebolo preukázané, či výzvu zo dňa 20.1.2010 postupca žalovanému aj doručil, resp. odoslal za účelom doručenia. Preto, pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky 1.939,35.- eur, Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE v tejto časti je pre rozpor so zákonom o bankách (§ 92 ods. 8), podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Z uvedeného dôvodu je pritom neplatná i u neuhradených a „dospelých“ splátok pred januárom 2011 až od 20.9.2009, čo je (č. l. 20, 174 p. v.) dátum poslednej úhrady splátok (žalobca sa ale nedomáha ich zaplatenia), ktoré tiež boli predmetom postúpenia. Pokiaľ ide o sumu, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou 6.828,74.- eur (postúpená pohľadávka) a sumou 1.939,35.- eur („dospelé“ splátky za obdobie január 2011 až 13.12.2012) a neuhradenými a „dospelými“ splátkami pred januárom 2011 až od 20.9.2009, táto bola bankou nezosplatenou časťou úveru. Banka v tejto časti previedla na žalobcu viac práv než mala (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 203/2015).

65. S poukazom na uvedené skutočnosti, Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE zo dňa 13.12.2012, je v celosti neplatným právnym úkonom.

66. Žalobca v písomných podaniach, predložených prostredníctvom zástupcu uviedol, že nakoľko žalovaný bol v omeškaní s plnením peňažného dlhu po dobu dlhšiu ako jeden rok, založila sa výnimka zo splnenia podmienok, ktoré vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách.

67. Ako to už bolo uvedené v odôvodnení rozsudku, z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplývajú určité podmienky, pre naplnenie predpokladov na platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Týmto podmienkami sú: a) zaslanie výzvy a b) preukázanie dĺžky omeškania po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní.

68. Prvá veta ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vlastne hovorí, že pokiaľ banka písomne vyzve klienta (dlžníka) na úhradu omeškaného peňažného záväzku a klient je napriek tomu v omeškaní so splnením tohto peňažného dlhu (t.j. na ktorého úhradu bol zo strany banky písomne vyzvaný) po dobu viac ako 90 dní, potom môže banka túto časť omeškaného, nesplácaného peňažného záväzku klienta písomne postúpiť inému subjektu, t. j. i nebankovému bez toho, aby na to potrebovala jeho (dlžníka) súhlas.

69. Podľa znenia druhej vety ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, banka nemôže postúpiť omeškaný peňažný záväzok klienta (dlžníka) inému subjektu bez súhlasu klienta, pokiaľ klient svoj peňažný záväzok, s ktorým bol v omeškaní a na úhradu ktorého bol vyzvaný, uhradil skôr než sa naplnil aj druhý predpoklad pre platné postúpenie tohto peňažného záväzku, ktorým predpokladom je uplynutie lehoty 90 dní. Inak povedané, pokiaľ je klient (dlžník) zo strany banky vyzvaný na úhradu omeškaného peňažného záväzku, stále môže tento svoj záväzok banke splniť, pokiaľ nebude splnený aj druhý predpoklad na platné postúpenie pohľadávky, ktorým je vyššie uvedená doba omeškania. Súd poukazuje na to, že doba omeškania po dobu 90 dní je naviazaná na výzvu, keďže v zákone sa priamo uvádza: „ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní“, čo znamená, že klient musí byť i vyzvaný a napriek tomu, že na základe tejto výzvy vie o svojom peňažnom záväzku, s jeho úhradou je v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 dní.

70. Podľa tretej vety ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, banka môže postúpiť peňažný záväzok svojho klienta (dlžníka) na iný subjekt (i nebankový) aj vtedy, keď dlžník (klient) síce uhradil banke ešte pred postúpením pohľadávky omeškaný záväzok, na úhradu ktorého bol vyzvaný, avšak súčet všetkých omeškaní klienta (t. j. omeškaní po tom, čo bol klient vyzvaný) so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, presiahol jeden rok.

71. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné vykladať v logickej nadväznosti jednotlivých viet v tomto ustanovení. Splnenie podmienok ohľadom zaslania výzvy a preukázania dĺžky omeškania je vždy nevyhnutné pre to, aby bolo možné úkon postúpenia pohľadávky hodnotiť, ako úkon platný.

72. Tretia veta, t. j. veta za bodkočiarkou v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách výnimku z povinnosti banky splniť podmienky v zmysle prvej vety tohto ustanovenia nezakladá.

73. Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

74. Citované ustanovenie zákona, okrem iného, zakazuje postúpiť také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Podľa názoru súdu, pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky uložené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zák. č. 483/2001 Z. z., ako aj obsiahle bankové tajomstvo. Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom (postupníkom) a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom (postupcom - bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka (porovnaj rozhodnutie Okresného súdu Galanta č. k. 15C 33/2014). Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. dovoľuje banke postúpiť

jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých - už uvedených podmienok, splnenie ktorých však v konaní nebolo preukázané. Postúpenie pohľadávky tak bolo v rozpore aj s ustanovením § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Účelom uvedeného ustanovenia totiž, okrem iného, je aj ochrana dlžníka pred tým, aby jeho dlh v prípadoch uvedených v citovanom ustanovení prešiel na inú osobu než toho veriteľa, voči ktorému pôvodne vznikol. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch podľa § 525 Občianskeho zákonníka, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania platnosti zmluvy o postúpení.

75. Súd pri rozhodovaní vo veci zohľadnil ustanovenie špeciálnej právnej úpravy a dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne legitimovaným subjektom v konaní. Súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín v obdobnej veci č. k. 4Co 854/2015 zo dňa 12.5.2016, č. k. 5Co 460/2015, č. k. 17Co 1308/2015, č. k. 5Co 313/2017, 5Co 429/2016, Krajského súdu Košice č. k. 11Co 898/2014, Krajského súdu Prešov č. k. 9Co 175/2015, č. k. 23Co 94/2015, č. k. 20Co 47/2016, Krajského súdu Trnava č. k. 24Co 79/2015, Krajského súdu Žilina č. k. 5Co 103/2016, č. k. 6Co 259/2016, Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 13Co 204/2016, Krajského súdu Nitra č. k. 9Co 254/2016. Osobitné ustanovenia sprísňujúce postúpenie bankovej pohľadávky boli postupne zákonodarcom dopĺňované (porovnaj zmeny vykonané od 1.1.2017 zák. č. 299/2016 Z.z.). Ďalšie sprísnenie sa týka zákazu cesie bankovej pohľadávky na niektoré subjekty (§ 17 zák. č. 129/2010 Z.z.). Je zjavné, že povaha § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. bráni odklonu od jeho znenia v neprospech spotrebiteľa. Porušenie § 92 ods. 8 indikuje celkom zjavne rozpor so zákonom, a tým aj neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka (a to bez ohľadu na to, že v poznámke pod čiarou k § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu 31.5.2005, nie je odkaz na § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.).

76. V priebehu konania žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo 210/2001 o vzťahoch postupníka a dlžníka pri postúpení pohľadávky s tým, že k založeniu aktívnej legitimácie postupníka dochádza oznámením postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky. V podaní zo dňa 23.11.2017 žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že odoslanie oznámenia o postúpení pohľadávky postupcom žalovanému preukazuje podacím hárkom, tak súd udáva, že takýto listinný dôkaz nepredložil (nekorešponduje to s obsahom spisu).

77. V uvedenej súvislosti súd poukazuje na to, že neexistuje žiadny právny dôvod, ktorý by umožňoval stanoviť výnimku zo základných princípov týkajúcich sa absolútnej neplatnosti právneho úkonu v prípade postupovania pohľadávok na tretie osoby. Aj zmluva o postúpení pohľadávky, ako každý iný právny úkon musí vyhovovať všetkým zákonným podmienkam platnosti. Česká judikatúra, kde právna úprava o postúpení pohľadávky je totožná s právnou úpravou platnou na území Slovenskej republiky zaujala stanovisko a konštatovala, že predpokladom právnej účinnosti postúpenia pohľadávky je oznámenie tohto postúpenia dlžníkovi podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka (už bolo uvedené, že žalobca nepreukázal, že by postupca odoslal žalovanému oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2012). Dlžník je až od tohto okamihu povinný plniť postupníkovi, ako svojmu veriteľovi s tým, že pokiaľ mu postúpenie pohľadávky oznámi postupca, nemá povinnosť nič preukazovať. Od tejto situácie je však nutné odlišovať stav, kedy k splneniu záväzku voči postupníkovi nedôjde a jeho zaplatenie sa stane predmetom súdneho sporu. V takom prípade je potom nutné, v rámci skúmania aktívnej legitimácie na uplatnenie pohľadávky riešiť aj otázku platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, kedy v dôsledku jej neplatnosti k zmene v osobe veriteľa nemôže dôjsť. Len platná zmluva o postúpení pohľadávok totiž môže mať za následok zmenu v osobe veriteľa, keď postupník nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitimáciu k jej uplatneniu (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 32Odo 293/2002, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 13Co 332/2016).

78. Žalobca, prostredníctvom zástupcu v priebehu konania poukázal na ustanovenie § 89 ods. 1 veta tretia zákona o bankách, podľa ktorého banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojím klientom si môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť, takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v

listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1. V tejto súvislosti poukázal na bod 19.16. Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo preniesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky“.

79. Podľa § 53 ods. 3 písm. b) Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 31.5.2005, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa.

80. Podľa § 53 ods. 4 citovaného zákona, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

81. Neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve zákon upravuje demonštratívne, platí však generálny princíp, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 31.5.2005).

82. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

83. Citované ustanovenie upravuje právne skutočnosti, na základe ktorých vznikajú záväzky.

84. V prejednávanej veci Zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bol založený spotrebiteľský právny vzťah, ktorý sa spravuje všeobecnou úpravou spotrebiteľských zmlúv (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 31.5.2005).

85. Prípadné nároky žalovaného proti žalobcovi by mohli vzniknúť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to za situácie, ak by plnil žalobcovi viac, než by plniť mal, prípadne aj nárok na náhradu škody, ak by žalobca porušil zákonom uloženú právnu povinnosť, v príčinnej súvislosti s ktorou by im vznikla škoda.

86. Pri takejto prípadnej pohľadávke žalovaného proti žalobcovi by išlo o záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia, resp. náhrady škody. V bode 19.16. Všeobecných obchodných podmienok sa zmluvné strany dohodli na postúpení na tretiu osobu akýchkoľvek svojich pohľadávok a to bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú (t. j. nielen z uzavretej zmluvy, ale aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia, resp. z iných skutočností uvedených v zákone). To znamená, že dojednanie v bode 19.16. Všeobecných obchodných podmienok o postúpení pohľadávky, môže dopadať na právny vzťah z bezdôvodného obohatenia, resp. náhrady škody.

87. Ak dojednanie v bode 19.16. Všeobecných obchodných podmienok o postúpení pohľadávky vylučuje možnosť dlžníka postúpiť svoje pohľadávky voči banke bez ohľadu na právny vzťah na tretiu osobu, bez súhlasu banky a na druhej strane si banka vymedzuje oprávnenie postúpiť akúkoľvek svoju pohľadávku na tretiu osobu aj bez súhlasu dlžníka, ide o hrubý nepomer vo vzájomných právach a povinnostiach, ktorý môže podstatne sťažiť uplatnenie nárokov dlžníka (klienta) voči banke. Je zjavné, že práva dodávateľa a spotrebiteľa pri postúpení pohľadávok nie sú rovnaké, resp. vo vzťahu k účastníkovi zmluvy - dlžníkovi, nie sú vyvážené. Dodávateľ (pôvodný veriteľ) pri tomto dojednaní nedodrжал zásadu čestnosti, lebo sebe priznal viac práv pri postúpení pohľadávky ako spotrebiteľovi - žalovanému, a to bez akejkoľvek relevancie. Nie je totiž zrejme, prečo by mal mať dodávateľ právo postúpiť svoju pohľadávku voči spotrebiteľovi na tretie osoby bez všetkého, a prečo by takéto právo mal mať spotrebiteľ len po predchádzajúcom písomnom súhlase dodávateľa (resp. nie sú stanovené žiadne podmienky, podľa ktorých by veriteľ mohol súhlas s postúpením odoprieť). Tu je zjavná nerovnováha práv účastníkov

Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky, vrátane bodu 19.16.). V podstate týmto spôsobom dodávateľ diskriminuje spotrebiteľa, ako slabšieho účastníka, ukracuje na jeho právach a to mať rovnaké právo na postúpenie pohľadávky, ktorá mu potencionálne proti veriteľovi môže vzniknúť. Táto podmienka, ako to už bolo uvedené, je spôsobilá obmedziť alebo neúmerne sťažiť možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojho práva.

88. Uvedená zmluvná podmienka je pre rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka) neplatná, lebo porušuje práva spotrebiteľa (žalovaného). Takáto (neplatná) zmluvná podmienka, obsiahnutá v predmetnej Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX., resp. v ich neoddeliteľnej súčasti (Všeobecných obchodných podmienkach) následne tiež vyúsťuje do absolútnej neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE zo dňa 13.12.2012. Neplatnosť vyplýva z nerovnováhy zmluvou (jej neoddeliteľnej súčasti) dohodnutej podmienky v bode 19.16. Pokiaľ by takéto právo aké vyplývalo pre banku, prislúchalo i žalovanému, skutková situácia by bola v takom prípade vyhodnotená iným spôsobom (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo 277/2012).

89. S poukazom na vyššie uvedené, pri posudzovaní uplatneného nároku nie je možné aplikovať ustanovenie § 89 ods. 1 veta tretia zákona o bankách.

90. Súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu, preto už dôvodnosť uplatnenej námietky premlčania, a ani neprijateľnosť ďalších zmluvných podmienok, neposudzoval.

91. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

92. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

93. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

94. V konaní bol úspešný žalovaný. Trovy mu však nevznikli, preto mu súd ich náhradu nepriznal.

95. Ako to už bolo uvedené, do konania ako vedľajší účastník vstúpilo občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo námestie č. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962.

96. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

97. Vychádzajúc z výkladu Ústavy Slovenskej republiky a zákona o ochrane spotrebiteľa o tom, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom do 30.6.2016 bola, a s poukazom na § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku, aj po 1.7.2016 je účasť vedľajšieho účastníka, je opodstatnený záver, že združenie spotrebiteľov, keď uplatní právo na súdnu ochranu, má právo aj na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom.

98. Orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu povinnosť stranám, subjektom konania nebrániť, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II.ÚS 78/2003 z 9.9.2004). Právo na právnu pomoc sa priznáva „za podmienok ustanovených zákonom“, ktoré slovné spojenie implikuje viacero možných variant pri jeho interpretácii. Jednou z nich, podľa názoru súdu je, že pokiaľ zákon výslovne ustanovuje, že strana sporu môže mať právneho zástupcu, tak vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi to tiež znamená, že má právo byť zastúpený advokátom v prípadoch, v ktorých právnu pomoc potrebuje. Neexistuje žiadny právny podklad, ktorý by oprávňoval vylúčiť vedľajšieho účastníka z realizácie ústavou garantovaného základného práva na právnu pomoc. Trovy konania uplatnené uvedeným občianskym združením, ako vedľajším účastníkom, boli vynaložené účelne. Predkladal písomné vyjadrenia, namietal aktívnu legitímáciu žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prievidza, písomne, v dvoch vyhotoveniach. O odvolaní rozhoduje Krajský súd Trenčín.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.